

10674_page_1062

αυθαίρετη σουλτανική δούληση πριν από την εισαγωγή του οθωμανικού συντάγματος δημιούργησε δικαιώματα, αυτή δεν είχε εφαρμογή στην κατάληψη των μοναστηριακών κτημάτων από το Σουλτάνο, διότι η επανάληψη της παραχώρησης των εκκλησιαστικών κτημάτων από διαφόρους Σουλτάνους δημιούργησε “είδικό Δίκαιο”²⁰. (Lex specialis) που είχε σκοπό να προφυλάξει την Ορθόδοξη Εκκλησία από κάθε αυθαιρεσία.

Νομίζουμε, πως τελικά στο θέμα αυτό, η άποψη των τεσσάρων καθηγητών συμπυκνώνεται στη φράση, “Η κατάληψη δέ δύναται να θεωρηθεί ως άποτελοῦσα τίτλο κτήσεως κυριότητος”²¹.

Στο θέμα δε της παραγραφής δια της χρηοικτησίας, τονίστηκε ότι δε γίνεται παραγραφή κτητική υπέρ του καταλαβόντος, όταν ο αντίπαλος είναι δυνατός, όπως ο Σουλτάνος. Σε ό,τι αφορούσε τις διατάξεις του άρθρου 1663 του οθωμανικού Αστικού Κώδικα και του αγροτικού Νόμου του 1868 αυτές θεωρήθηκαν ότι δικαιώνουν τα δικαιώματα της Μονής, διότι, δεν αφίσταντο του ιερού μουσουλμανικού δικαίου, το οποίο ήταν αμετάβλητο²².

3. Αγωγή κατά του ελληνικού δημοσίου, μια συμβιβαστική πρόταση, απάντηση με τη γνωμοδότηση του νομικού συμβουλίου

Μετά την από 1-3-1922 γνωμοδότηση των τεσσάρων καθηγητών η Μονή δεβαία πλέον για τα απαράγραπτα δικαιώματά της επί της λίμνης και του διδαρίου, υπέβαλε την από 1-5-1922 αγωγή διά των εκπροσώπων της, γέροντος Ανανίου και γέροντος Νικολάου των δατοπαιδιών, κατά του Ε.Δ. εκπροσωπούμενου υπό των Υπουργών Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας.

Στην αγωγή τονιζόταν η κυριότης της Μονής στη λίμνη και το διδάρι από των δυζαντινών χρόνων με αυτοκρατορικά χρυσόβουλλα και πατριαρχικά οιγίλλια. Γινόταν αναφορά σ’ όλα τα γνωστά ιστορικά στοιχεία, ιδιοκτησιακά έγγραφα, εθνικούς αγώνες της Μονής. Για τους παραπάνω λόγους ζήτησε η Μονή από τη δικαιοσύνη να αναγνωριστεί η κυριότητά της στην Μπουρού και να

20. Πολυγένης, Α' γνωμοδότησις, σσ. 7-8.

21. Αυτόθι, σσ. 8-9.

22. Αυτόθι, σ. 9.

αυθαίρετη σουλτανική δούληση πριν από την εισαγωγή του οθωμανικού συντάγματος δημιούργησε δικαιώματα, αυτή δεν είχε εφαρμογή στην κατάληψη των μοναστηριακών κτημάτων από το Σουλτάνο, διότι η επανάληψη της παραχώρησης των εκκλησιαστικών κτημάτων από διαφόρους Σουλτάνους δημιούργησε "είδικό Δίκαιο"²⁰. (Lex specialis) που είχε σκοπό να προφυλάξει την Ορθόδοξη Εκκλησία από κάθε αυθαιρεσία.

Νομίζουμε, πως τελικά στο θέμα αυτό, η άποψη των τεσσάρων καθηγητών συμπυκνώνεται στη φράση, "Η κατάληψη δέ δύναται να θεωρηθεί ως άποτελοῦσα τίτλο κτήσεως κυριότητος"²¹.

Στο θέμα δε της παραγραφής δια της χρηοικησίας, τονίστηκε ότι δε γίνεται παραγραφή κτητική υπέρ του καταλαβόντος, όταν ο αντίπαλος είναι δυνατός, όπως ο Σουλτάνος. Σε ό,τι αφορούσε τις διατάξεις του άρθρου 1663 του οθωμανικού Αστικού Κώδικα και του αγροτικού Νόμου του 1868 αυτές θεωρήθηκαν ότι δικαιώνουν τα δικαιώματα της Μονής, διότι, δεν αφίσταντο του ιερού μουσουλμανικού δικαίου, το οποίο ήταν αμετάβλητο²².

3. Αγωγή κατά του ελληνικού δημοσίου, μια συμβιβαστική πρόταση, απάντηση με τη γνωμοδότηση του νομικού συμβουλίου

Μετά την από 1-3-1922 γνωμοδότηση των τεσσάρων καθηγητών η Μονή δεβαία πλέον για τα απαράγραπτα δικαιώματά της επί της λίμνης και του διδαρίου, υπέβαλε την από 1-5-1922 αγωγή διά των εκπροσώπων της, γέροντος Ανατίου και γέροντος Νικολάου των κατοπαιδινών, κατά του Ε.Δ. εκπροσωπούμενου υπό των Υπουργών Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας.

Στην αγωγή τονιζόταν η κυριότης της Μονής στη λίμνη και το διδάρι από των δυζαντινών χρόνων με αυτοκρατορικά χρυσόβουλλα και πατριαρχικά σιγίλλια. Γινόταν αναφορά σ' όλα τα γνωστά ιστορικά στοιχεία, ιδιοκτησιακά έγγραφα, εθνικούς αγώνες της Μονής. Για τους παραπάνω λόγους ζήτησε η Μονή από τη δικαιοσύνη να αναγνωριστεί η κυριότητά της στην Μπουρού και να

20. Πολυγένης, Α' γνωμοδότησις, σσ. 7-8.

21. Αυτόθι, σσ. 8-9.

22. Αυτόθι, σ. 9.